

1. Det var en dag, då vårsol glödde
 i gråsets dagg wid fällans rand
 och Flora ur sitt blomhorn stredde
 en brosig pratt kring sig och land.
 I dalen lido fågelsånger
 om minnen ifrån tydlig vår
 och westan ibland balsam-ångor
 kringflåtrade i skogsfruns hår.
 2. Det var en dag, jag minns den gerna:
 e) log en himmel mera blå,
 i hvarje ros jag såg en stjerna
 och i hvar knopp en Engel stå,
 som bunden bliskade mot ljuset
 så långtansfull att flyga upp;
 min anda svärmade ur gruset
 i kusma aningar och hopp.
 3. Det var den dag, då himlens flamma
 antände hjertats purpurväg.
 Jag tyddes såg och i detsamma
 fätrullad att naturen låg.
 I westens ljus jag såg dess äga,
 till jord ett fridens ländebud,
 och suden ur dess barm, den höga,
 som emmerdusar steg till Gud.
 4. I skållsterns sång dess edst jag hörde,
 dess andebud var blommans doft;
 o, att dess smultronläppar förde
 mig högt från werldar och från stoft!
 Dess rosenlind, som solens låga
 bland bliga liljor stilla log,
 och som en sty på himlens båga
 den dunlla lof kring pannan drog.

Sångare-lång

5. Den var en dag, då vårsol glödde
 i gråsets dagg wid fällans rand
 och Flora ur sitt blomhorn stredde
 en brosig pratt kring sig och land.
 I dalen lido fågelsånger
 om minnen ifrån tydlig vår
 och westan ibland balsam-ångor
 kringflåtrade i skogsfruns hår.
 6. Det var en dag, jag minns den gerna:
 e) log en himmel mera blå,
 i hvarje ros jag såg en stjerna
 och i hvar knopp en Engel stå,
 som bunden bliskade mot ljuset
 så långtansfull att flyga upp;
 min anda svärmade ur gruset
 i kusma aningar och hopp.
 7. Det var den dag, då himlens flamma
 antände hjertats purpurväg.
 Jag tyddes såg och i detsamma
 fätrullad att naturen låg.
 I westens ljus jag såg dess äga,
 till jord ett fridens ländebud,
 och suden ur dess barm, den höga,
 som emmerdusar steg till Gud.
 8. I skållsterns sång dess edst jag hörde,
 dess andebud var blommans doft;
 o, att dess smultronläppar förde
 mig högt från werldar och från stoft!
 Dess rosenlind, som solens låga
 bland bliga liljor stilla log,
 och som en sty på himlens båga
 den dunlla lof kring pannan drog.

Förr och nu.

Det var en dag, då vårsol glödde
 i gråsets dagg wid fällans rand
 och Flora ur sitt blomhorn stredde
 en brosig pratt kring sig och land.
 I dalen lido fågelsånger
 om minnen ifrån tydlig vår
 och westan ibland balsam-ångor
 kringflåtrade i skogsfruns hår.

2. Det var en dag, jag minns den gerna:
 e) log en himmel mera blå,
 i hvarje ros jag såg en stjerna
 och i hvar knopp en Engel stå,
 som bunden bliskade mot ljuset
 så långtansfull att flyga upp;
 min anda svärmade ur gruset
 i kusma aningar och hopp.

3. Det var den dag, då himlens flamma
 antände hjertats purpurväg.
 Jag tyddes såg och i detsamma
 fätrullad att naturen låg.
 I westens ljus jag såg dess äga,
 till jord ett fridens ländebud,
 och suden ur dess barm, den höga,
 som emmerdusar steg till Gud.

4. I skållsterns sång dess edst jag hörde,
 dess andebud var blommans doft;
 o, att dess smultronläppar förde
 mig högt från werldar och från stoft!
 Dess rosenlind, som solens låga
 bland bliga liljor stilla log,
 och som en sty på himlens båga
 den dunlla lof kring pannan drog.

5. Den var en dag, då vårsol glödde
 i gråsets dagg wid fällans rand
 och Flora ur sitt blomhorn stredde
 en brosig pratt kring sig och land.
 I dalen lido fågelsånger
 om minnen ifrån tydlig vår
 och westan ibland balsam-ångor
 kringflåtrade i skogsfruns hår.
 6. Det var en dag, jag minns den gerna:
 e) log en himmel mera blå,
 i hvarje ros jag såg en stjerna
 och i hvar knopp en Engel stå,
 som bunden bliskade mot ljuset
 så långtansfull att flyga upp;
 min anda svärmade ur gruset
 i kusma aningar och hopp.
 7. Det var den dag, då himlens flamma
 antände hjertats purpurväg.
 Jag tyddes såg och i detsamma
 fätrullad att naturen låg.
 I westens ljus jag såg dess äga,
 till jord ett fridens ländebud,
 och suden ur dess barm, den höga,
 som emmerdusar steg till Gud.
 8. I skållsterns sång dess edst jag hörde,
 dess andebud var blommans doft;
 o, att dess smultronläppar förde
 mig högt från werldar och från stoft!
 Dess rosenlind, som solens låga
 bland bliga liljor stilla log,
 och som en sty på himlens båga
 den dunlla lof kring pannan drog.

Sång

för de Studerande wid Upsala Akademi,
 som deltog i Allmänna Beröringen.

Samloms, Bröder, kring frihetens fana,
 Den höga Svea våra svärd begär:
 Modren kallar; på Hjeltarnas bana
 Hon tacksam räknar sina Barns gewär.
 Skola slafvens band
 Fjättra jernets land?

Till kamp, Bröder! Blod ger Nordens stjerna glans.
 Fädrens Rymfäde fluggor och mana
 I stridens larm med segrens frans.

2. Måktigt brusar ur Gaurhiods elar
 Den storm, som rensa skall den mulna jord,
 Kraften hvalfwer i krigista lekar
 En ståldeborg omkring sin gamla Nord.

Gåskar Edderns dvärg
 Våra helga berg?
 Till kamp, Bröder! Blod är lifwets rosenfärg.
 Lifens slummer hvarst hjerta förwelar,
 Bland wapnen drickes lejon-märg.

3. Örets Domar ur skarne ila,
 Men endast trålen för dess ästa styr,
 Hemst mot wellinger dödarne smila;
 De fly blott undan den, som dem ej styr.

I CARL JOHANS spår
 Sweas Engel går:
 Till kamp! Årens sol skall purpra våra fjäll.
 Eldna lott, om wi falla, att hwila
 Som Gd i er under runans håll!